

lika, „stara“ ali „nova“? Tiste svetniške podobice gotovo niso namenjene po umetnosti ali oliki hrepenečim dušam. To so slike za „analfabete“; boljše bi bilo, da bi se slovenskemu ljudstvu čitanje učilo, nego da se gotovo duševno lenobo s karikaturnimi najnižje vrste podpira. . . Hoteli smo pa tudi z našim „Štajercem“ koledarjem ljudstvu vse tisto podati, kar ravno tekom leta v praktičnem življenju potrebuje. Tako seznanek sejmov, dolobče pošte, kalendarij, zapisnike, gospodarske drobtinice. In obenem smo hoteli ljudstvu podati berilo, — knjigo s koristnim čitvom, kakor ga je v slovenskem jeziku žalibog tako malo. Tudi naši nasprotniki nam morajo priznati — seveda v kolikor so pošteni — da smo tem ciljem v polni meri, vsaj z ozirom na malenkostne razmere in mala sredstva, ustregli. Naš koledar se je tekom petih let tako hitro in tako nepričakovano lepo razvil in razširil, da se ne samo naši strupeni nasprotniki, marveč da se tudi mi sami čudimo! Prosimo, kateri koledar v slovenskem jeziku zamore zaznamovati taki napredek? „Narodna stranka“ nas je skušala v tem (kakor sploh v vsem) oponašati; pa tej bankerotni gospódi je hudo spodletelo! Klerikalci so naš koledar proklinjali in psovali in bojkotirali; pa se jim je isto zgodilo, kakor pri listu „Štajercu“: čimbolj so proklinjali, temvečji blagoslov je spremljal naše delo! Tako se je naš koledar tekom let domačil in tisočeri prijatelji ga vsako leto težko pričakujejo ter z veseljem pozdravljajo. Tudi letos imamo že večji del naklade naročene. Ker bode naš koledar že koncem tega meseca (oktobra) izšel, naj se torej vsak, ki ga hoče sigurno dobiti, takoj naroči. Koledar koštal bode zopet samo 60 vin., s poštnino 70 vin.; kdor si ga naroči, stori najbolje, ako pošlje teh 70 vinarjev v znakmah na upravništvo „Štajerca“. Kdor pa naroči 10 koledarjev, dobi enega zaastonj. Kar se tiče vsebine, omenimo še danes, da bode letošnji koledar prinašal celo vrsto krasnih slik, večinoma iz naših štajerskih vinogradov. Razven cele vrste velepotrebnih gospodarskih člankov prinašal bode tudi prevode iz krasnih kmetijskih spisov štajerskega pisatelja Petra Rosegger itd. Z eno besedo: koledar bode zopet na visocini časa! Opozarjamo torej cenjene prijatelje še enkrat na kmalušno izdajo koledarja za leto 1912 in pričakujemo najhitrejše naročbe!

Letošnja žetev. Mednarodni kmetijski inštitut v Rimu objavlja sledečo cenitev v tonah (1 tona 1000 kilogramov): Pšenica: Francoska 8,712.800, Anglija 1,739.500, Italija 5,230.000, Ogrska 5,244.200, Rusija 17,240.000, Severna Amerika 17,923.200, Kanada 5,579.200. — Rž: Francoska, 1,222.200, Ogrska 1,380.000, Rusija 20,400.000, Sev. Amerika 777.400. — J e č m e n : Anglija 1,403.400, Ogrska 1,625.500, Rumunija 550.000, Rusija 8,500.000, Sev. Amerika 3,110.000, Kanada 1,122.500. — O v e s : Anglija 2,720.900, Ogrska 1,397.500, Rusija 13,360.000, Sev. Amerika 12,228.400, Kanada 9,677.700. — K o r u z a : Italija 2,380.000, Ru-

Veste

moja navada ni, da bi nekaj okrog govorila kar sem samo slišala!

Pri

pralnem ekstraktu „Ženska hvala“

sem se pa

sama prepričala,

da je najboljši in najzanesljivejši pralni prašek ter, da popolnoma nadomešča vsako bélenje perila. S pralnim ekstraktom „Ženska hvala“ namočeno perilo, pere se v polovico krajšem času, brez truda in popolnoma čisto.

sija 1,620.000, Sev. Amerika 69,501.700. — Ako se primerja letošnja žetev z lansko in to v procentih, dobi se glasom teh številok take uspeh: Za pšenico 100 5 %, za rž 96 4 %, za ječmen 99 5 %, oves 88 9 in koruzo 86 6 %. Torej je letošnja svetovna žetev nekaj slabša od lanske.

Prvaški polomi. V Ljubljani se vrši zdaj sodnijska razprava proti brezvestnim voditeljem prvaškega podjetja „Agro-Merkur“, ki je imel edini namen, škodovati nemškemu trgovcu, ki je pa v resnici na naravnost neverjetni način škodoval slovenskemu prebivalstvu. Razprava je že doslej dokazala gorostasne razmere v prvaško-zagriženem gospodarstvu. Kadar bode ta razprava pred sodnijo dokončana, prinesli bomo demo natančno poročilo, tako da bodejo tudi naši čitatelji videli, v kakšno brezno vodi brezvestna srbofiliska slovenska politika.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Oj ti revolverji! Naš prijatelj Tebničmar pridrvel je zadnjič v naše uredništvo. Ves spehan pobral je hitro vse čike, spil kozarec vode in pričel v eni sapi pripovedovati: „Jejmene, jejmene, kaj se je zgodilo! Sto škrciceljev škofov bi dal, da bi se to ne bilo zgodilo! Jejmene, jejmene“ . . . Naš urednik si je prižgal pipico podražnega tobaka in je potem hladnokrvno vprašal: „Ja kaj se ti pa je zgodilo, ljubi Tebničmar?“ — „Meni nič“, je zagromel v odgovor; „meni nič, ali v državnem zboru so vse poslance postrelili!“ — „Holt“, rekel je redakter, „vsi poslanci niso postreljeni; tudi sto jih ni postreljenih; tudi dva nista postreljena; pravzaprav ni nobeden poslanec ustreljen; in sploh se je na ministre streljalo; poleg tega pa tudi noben minister ni bil ustreljen!“ — Grdo je Tebničmar urednika pogledal: „Aha, ti hočeš zopet vse bolje vedeti. Ali meni je moj prijatelj Brenčič vse natanko povedal. In kar vem, to pa vem! Miha tudi vè, kar vè! Stvar je bila taka-le: Miha Brenčič je edino vsled svoje duševne zmožnosti poslanec. On ima nov „überciger“ in „noticibil“. V Ptuj pri Pichldorfu ga sicer še ne priznajo; ali v Pichldorfu samem velja Miha že za ministra. Odkar je zrebca proč dal, avancirali so ga domačini za ministra. Minister Miha je torej sedel zadnjič v zbornici in je ravno malo kimal ter premišljal o rešitvi ljudstva, ko so antikristi pričeli streljati. Premisliti moraš, da Brenčič streljanja ni navajen. Kot deček je le s fičafajem streljal, kadar so se igrali ravbar in žendar. Pri soldatih pa je tudi le s krtačo po konjskih repih streljal. In zdaj se misli, kako je to streljanje Miho prestrašilo! Ko bi bil Miha tam, kamor je Dalmatince meril, pa bi ga bil zadel. In kaj bi bilo potem, kaj bi bilo, jejmene, jejmene“ . . . Naš

urednik je pomilovalno odgovoril: „Ne žalostuj, Tebničmar, Miha je zdrav in nič se mu ni zgodilo“. — „Kaj, nič?“ pravi Tebničmar; „nič se mu ni zgodilo? Zakaj je pa potem Miha nove spodnje hlače kupil?“ . . .

Dr. Brumen v Ptujju je še pred nedolгим časom v listih izjavil, da nima v svoji pisarni ničesar opraviti in da vsled tega po prvaških časopisih pisari. Nam se možicelj smili; kajti prazna pisarna pomeni za advokata to, kar pomeni za kmeta prazni hlev. Lahko bi tudi tega devetkrat brihtnega dr. Brumena tako izdatno zafrknili, da bi zopet par let jeziček za zobmi držal. Kajti pečat denuncijanta nosi ta junak in mučenik ptujškega prvaštva še vedno na čelu. Ali, kakor rečeno, nam se Brumen smili! Revež je imel v življenju toliko smole, da pač ni čuda, ako se mu v glavi že vsa mo-goča godba meša. Zato mu iz vsega srca priporočamo veselje, da vsako jutro za prvim štamp-perlom slivovke enega justičnega ministra p-hrusta. Dober tek, gospod „Advokat Dr. Brumen!“ Le hrustajte ministre; zaradi Vas gotovo ne bodedo nobene ministrske penzije več plačavali! Le hrustajte, ljubljanski listi imajo hvala Bogu dovolj prostora, da Vaše prežvekane literarne „čike“ sprejemajo. Le hrustajte, gospodine doktor, — samo to pazite, da Vam enkrat ne ostane kakšna koščica v goltancu. Kajti potem bi se moralno zadavili in — po pravici povedano! — škoda bi bilo za Vas! V resnici škoda, kajti v pasjih dnevih in v predpustu ste Vi vendar „najpomembnejši“ Ptujčan! Bolje kakor vsi članki in „Slov. narodu“ bi Vam seveda koristilo, ako bi nas hoteli zopet enkrat tožiti. Kajti v tožbah proti „Štajercu“ imate skoraj toliko sreče kakor v tožbah za stare farske testamente. . .

„Sloga“ se v zadnji številki zopet nekaj vjeda in misli, da nimamo družega opravka, kakor da bi se z njo pripravili. Vboga sirotal! Stokrat smo že ponavljali, da je „Sloga“ za nas ravno toliko vredna, kakor Blažev žegen: ne koristi nič, škoduje pa tudi nič! „Sloga“ je pravzaprav danes edini humoristični list na spodnjem štajerskem. In čimbolj izliva svoj strup čez našega urednika, tembolj smešna je ta cunjica. V predzadnji številki smo napisali par vrstic o vinski trgatvi, v kateri smo skušali izraziti veselje nad trgatvijo samo. To seveda „Slogi“ ni prav, ker si morajo njeni slammati pisarji pri kislemu kranjskem cvičku navdušenja iskati. „Sloga“ pravi, da mi pri trgatvi samo na „pijančevanje“ in na „šnops“ mislimo. Ej, fantek v Ljubljani, ne kaži svoje prismojenosti celemu svetu! Ne, prijateljček, „šnops“ se žge iz češpelj, krompirja, pa tudi iz tiste tvarine, ki jo dobavljajo iz neke „drekefabrike“ pri Gradcu in ki se v taki obilici nahaja v glavi

Od vojske.

Bilder vom Kriegsschauplatz.

Naša slika nam kaže podobe iz prvega časa turško-italijanske vojne. Na desni strani vidimo italijanske vojake, ki so začetkom vojne pobegnili iz Tripolisa proti otoku Malta. Bila je žalostna slika, ta skupina prestrašenih mož, žensk in otrok, ki so bojzljivo na vse strani gledali, je-li ne prihaja od kje kaka nepoznana nevarnost. Neko staro pripeljali so na parah na barko, kër je hotela na domači zemlji svoje oči zapreti. Konzulatski tolmač Saman spremljal je begunce, ki jih je

domače prebivalstvo s prav sovražnimi pogledi odsvolilo. Arabski čolnarji jih niti peljati niso hoteli. Turška policija je potem nastopila, da so prišli begunci na krov laških torpedovk, kjer so jih italijanski mornarji z bratovsko ljubeznijo sprejeli. — Na levi strani naše slike vidimo turško barko, ki so jo Italijani v pristani Tarentud vjeli; turške vojne ujetnike se ravnokar izkava. — V sredini pa kaže naša slika podobo majorja Cagni, italijanskega poveljnika glavnega mesta Tripolisa.